

Streszczenie

Rozprawa doktorska zatytułowana *Syndrom narodów-ofiar jako konsekwencja dziedzicznej pamięci kulturowej: na przykładzie polskich i południowokoreańskich muzeów historii współczesnej*, ma na celu analizę funkcji i wpływu muzeów historii najnowszej na społeczeństwo w Polsce i Korei Południowej, w szczególności w zakresie konstruowania syndromu narodu-ofiary.

Niniejsza rozprawa oparta została na analizach muzeów historii współczesnej jako narzędzi do zrozumienia mechanizmu kształtowania się syndromu narodów-ofiar. Podjęto w niej również próbę ustalenia, jaką rolę odegrały owe muzea w kształtowaniu tak silnego nacechowania znaczenia i roli słowa „naród” u obywateli obu krajów. Aby zrealizować główny cel pracy, do analizy wybrano Muzeum Powstania Warszawskiego i Muzeum II Wojny Światowej oraz Muzeum Niepodległości Korei i Narodowe Muzeum Pamięci Przymusowej Mobilizacji pod Okupacją Japońską.

W wyniku analiz syndromu narodów-ofiar w wybranych muzeach i biorąc pod uwagę ich aspekt funkcjonalny, w dysertacji zaproponowano nowy koncept postrzegania muzeum jako fabryki pamięci. Muzea historyczne produkują masowo wspomnienia, co można porównać do masowej produkcji w fabrykach. Analizując taki aspekt funkcjonowania muzeów, w pracy ukazano, na przykładzie wybranych instytucji, jaką rolę pełniły one w masowej produkcji wspomnień, i w jaki sposób przyczyniły się do powstania i rozprzestrzenienia się syndromu narodów-ofiar.